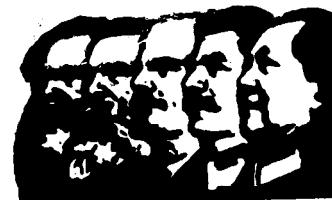

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη σάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΦΛΕΒΑΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 225 ΔΡΧ. 150

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ: ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΕΣ ΠΑΡΑ ΣΤΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Η κίνηση της διαδικασίας της ί-
διωτικοποίησης των ναυπηγείων
Σκαραμαγκά ξεσήκωσε μία θύελ-
λα αντιδράσεων από όλο το σο-
σιαλφασιστικό μπλοκ, με μπροστά-
ρη πάντα το ψευτοΚΚΕ και κύριο
όγκο το κρατικούσυνδικαλιστικό αυ-
τοδυναμικό ΠΑΣΟΚ. ΣΥΝ-ΠΟΛΑ-
Έβερτ και ΠΑΣΟΚ μιλάνε για “ξε-
πούλημα” και “σκάνδαλο”, ενώ το
ψευτοΚΚΕ δίνει τη μάχη με συγκε-
ντρώσεις και διαδηλώσεις σε συμ-
μαχία με τους κρατικούσιους γρα-
φειοκράτες συνδικαλιστές της
ΓΣΕΕ και της ΠΟΕΜ και το ελεγ-
χόμενο από αυτούς σωματείο ερ-
γαζομένων Σκαραμαγκά “ΤΡΙΑΙΑ-
ΝΑ”. Το ψευτοΚΚΕ δίνει αυτή τη
μάχη για τη διατήρηση του κρατι-
κού ελέγχου σε ένα σημαντικό κομ-
μάτι της ελληνικής κατασκευαστι-
κής βιομηχανίας, όπως είναι τα
ναυπηγεία του Σκαραμαγκά. Έλεγ-
χος του κράτους και του σοσιαλ-
φασιστικού μπλοκ στα ναυπηγεία
σημαίνει διαιώνιση της παρασιτι-
κής διεφθαρμένης γραφειοκρατίας,
μεγαλύτερο χτύπημα στην ανάπτυ-
ξη και τελικά κλείσιμο των ναυ-
πηγείων και περαιτέρω διάλυση της
οικονομίας.

Ποιο είναι το αίτημα του ψευτοΚ-
ΚΕ για τα ναυπηγεία; Σύμφωνα με
ανακοίνωση του ΠΓ της ΚΕ του
στις 23/1 και ακόλουθη ομόφωνη
απόφαση της Ολομέλειας της διοί-
κησης της ΓΣΕΕ στις 27/1, ο αγώ-
νας γίνεται για να παραμείνουν τα
Ναυπηγεία Σκαραμαγκά κατά 100%
στο δημόσιο τομέα, στον έλεγχο και
την ευθύνη του Δημοσίου, γιατί η
ιδιωτικοποίηση θα επιφέρει «θανα-
τηφόρο χτύπημα στο ναυπηγείο-
σκευαστικό τομέα, στους 4.000 ερ-
γαζόμενους των ναυπηγείων, στο ί-
διο το μέλλον της βιομηχανίας στην
Ελλάδα», «θα μετατρέψει την Ελ-
λάδα σε επίσημο νεκροταφείο πλοί-
ων». Ποια ήταν, λοιπόν, η ανάπτυ-
ξη που έφερε η κρατικοποίηση του
ΠΑΣΟΚ πριν από 10 χρόνια, που
τώρα θα ανακοπεί και θα τσακιστεί,
και ποια ήταν η αναπτυξιακή γραμ-
μή του ψευτοΚΚΕ για τα ναυπη-
γεία στη διάρκεια αυτών των 10
χρόνων;

Με τα ναυπηγεία έγινε ό,τι έγινε
με όλες τις κρατικοποιημένες επι-
χειρήσεις, που οδήγηθηκαν από το
ΠΑΣΟΚ και τη γάγγραινα της ί-
δεολογικά καθοδηγούμενης από το

ψευτοΚΚΕ συνδικαλιστικής γρα-
φειοκρατίας στη χρεωκοπία και στο
κλείσιμο. Δηλαδή πρώτα κρατικο-
ποίησηκαν αφού εφαρμόστηκε πι-
στωτική ασφυξία, μετά έγινε περι-
κοπή των κρατικών παραγγελιών,
πρόσληψη πλεονάζοντος προσω-
πικού, τεμαχισμός του έργου, νομι-
μοποίηση των μιζών και των προ-
μηθειών των εργολάβων, βύθισμα ε-
νός κατασκευαστικού συγκροτήμα-
τος και του εξοπλισμού του στην
αδράνεια και τη φθορά. Δείγμα της
νέας “πατριωτικής” αντίληψης ή-
ταν η επισκευή ρώσικων φορτηγών
πλοίων την προηγούμενη δεκαετία
με τίμημα χαμηλότερο του κόστους.

Δεν έφθανε όμως η συντριβή των
ναυπηγείων. Οι ωροδόουλοι φρόντι-
σαν να διατηρήσουν το σάπισμά
τους για να διαμορφώσουν το δικό¹
τους κομματικό στρατό από εργά-
τες, οι οποίοι είχαν το “αναφαίρε-
το δικαίωμα” να πληρώνονται χω-
ρίς να δουλεύουν, εργάτες που οι
ίδιοι μετέτρεψαν σε παρασιτική²
κρατική υπαλληλία.

Αργότερα, όταν η ΝΔ ήρθε στην
εξουσία, όλα τα πυρά του σοσιαλ-
φασιστικού μπλοκ στράφηκαν ενά-
ντια στις ιδιωτικοποίσεις, με απο-
τέλεσμα να αποτραπεί αυτή η πο-
λιτική. Η θεωρία τους στο βάθος
ήταν “έναινται καλύτερα κλειστά πα-
ρά σε ιδιώτες”. Έτσι φτάνουμε στη
σημερινή κατάσταση, όπου, σύμφωνα
με τα λόγια του προέδρου της
“ΤΡΙΑΙΑΝΑΣ” σε συνέντευξή του
στο Βήμα στις 5/2, το χρέος των
Ναυπηγείων ανέρχεται σε 83 δισ.,
εκ των οποίων τα 70 δισ. είναι τό-
κοι! Σε ερώτημα του δημοσιογρά-
φου «αφού το κράτος δεν έκανε αυ-
τά που έπρεπε για μία ολόκληρη
δεκαετία, ποιος μπορεί να ελπίζει
ότι θα τα κάνει στο εξής και γιατί
επιμένετε να παραμείνετε υπό την
κρατική εποπτεία», απαντάει προ-
τείνοντας «ένα διαφορετικό μοντέ-
λο κρατικής εποπτείας, στο οποίο
θα έχει ενεργό συμμετοχή και ο ι-
διωτικός τομέας, αλλά κυρίως οι
εργαζόμενοι». Τι εννοεί όταν λέει
“εργαζόμενοι”; Εννοεί τον έλεγχο
της συνδικαλιστικής γραφειοκρα-
τίας στα ναυπηγεία, δηλ. τη διαιώ-
νιση της ίδιας αποσύνθεσης, και δεν
παρουσιάζει ούτε ένα πλάνο, ούτε
μία μελέτη γι' αυτό το νέο μοντέ-
λο.

Τώρα το ψευτοΚΚΕ εκδηλώνει ό-

ψιμά τις ανησυχίες του γιατί δήθεν
η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την
ιδιωτικοποίηση «σπρώχνει όλα τα
υπό κατασκευή και επισκευή πλοία
της Μεσογείου σε ναυπηγεία της
Βόρειας Ευρώπης, ικανοποιώντας
τους Ευρωπαίους πάτρωνές της». Μα τα πλοία της Μεσογείου έχουν
ήδη εγκαταλείψει το Σκαραμαγκά
και προτιμούν πια τα ναυπηγεία ό-
χι της Βόρειας Ευρώπης, αλλά της
Ιαπωνίας και της Ν. Κορέας, χω-
ρών που κατάφεραν να έχουν με-
γάλη ναυτιλιακή ανάπτυξη γιατί α-
κολούθησαν αναπτυξιακή πολιτική
και γιατί στη δικιά τους οικονομία
δεν ασκούν έλεγχο ισχυρά σο-
ιαλφασιστικά συνδικάτα.

Είναι να εξουσία του νεοδεξιού
μπλοκ που μετέτρεψε την Ελλάδα
σε “επίσημο νεκροταφείο πλοίων”
και όχι οι ντιρεκτίβες της Κοινό-
τητας. Γιατί ποια ευθύνη μπορεί να
έχει η Κοινότητα όταν, σύμφωνα με

το Χ. Παπαθανασίου, διευθύνοντα
σύμβουλο της εταιρείας Σκαραμα-
γκά, το κράτος “παρέλειψε” να α-
πορροφήσει για το Σκαραμαγκά 93
εκατομμύρια δολλάρια από εθνι-
κούς και κοινοτικούς πόρους, που
θα μπορούσε να έχει λάβει για τα
έργα που έχει πραγματοποιήσει
(Βήμα, 12/2). Η ΕΕ δεν μπορεί να
έχει ευθύνη, όταν η Ελλάδα δεν έ-
χει αξιοποίησει καθόλου τη δυνα-
τότητα που της πρόσφερε από τα
μέσα της προηγούμενης δεκαετίας
για την επιχορήγηση επενδυτικών
προγραμμάτων εκσυγχρονισμού ή
και μεμονωμένων εργασιών των
ναυπηγείων της χώρας, σε αντίθε-
ση με ό,τι έκαναν όλες σχεδόν οι
άλλες χώρες-μέλη για τα δικά τους
ναυπηγεία.

Ποιες είναι όμως αυτές οι ευρω-
παϊκές απαιτήσεις, στις οποίες αν
υποκύψει η Ελλάδα θα διαπράξει
εθνική προδοσία; Τι θέλει επιτε-

λους αυτός ο βρυκόλακας της ΕΕ;
Η ΕΕ απλά δε θέλει αθέμιτο αντα-
γωνισμό στα πλαίσια της Κοινότη-
τας. Δεν επιτρέπει την επιβίωση
επιχειρήσεων με ικανοτικές επιχορη-
γήσεις που αποσκοπούν στην αύ-
ξηση της τρέχουσας παραγωγι-
κής δυνατότητας. Μια τέτοια ε-
πιχορήγηση είναι και το χάρισμα
των χρεών στο Δημόσιο. Γι' αυτό
επιβάλλονται οι ιδιωτικοποίησεις
στην Ελλάδα, για να συμμορφωθεί
το κράτος μέλος με αυτή την οικο-
νομική πολιτική που ισχύει για ό-
λη την Κοινότητα. Δεν πρόκειται
για ευρωπαϊκή επίθεση στα ελλη-
νικά κρατικά συμφέροντα, στον “ε-
θνικό μας πλούτο”, για επιχείρηση
αφαίμαξης της ελληνικής οικονο-
μίας. Άλλωστε αυτό το διεκπε-
ραίωνται το σοσιαλφασιστικό μπλοκ
πολύ πετυχημένα. Δε χρειάζεται η
συνέχεια στη σελ. 7

ΕΝΑ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΟ ΤΙΠΟΤΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετά την ανακοίνωση της υπο-
ψηφιότητας Στεφανόπουλου και α-
πό το ΠΑΣΟΚ όλα τώρα δείχνουν
ότι αυτός θα είναι ο νέος Πρόεδρος
Δημοκρατίας (πάντα βέβαια με μια
μικρή επιφύλαξη, με δεδομένο τον
προβοκατόρικο χαρακτήρα του Πα-
πανδρέου).

Στο προηγούμενο φύλλο της εφη-
μερίδας είχαμε την εκτίμηση ότι οι
ωροδόουλοι δε θα διάλεγαν το Στε-
φανόπουλο, αλλά ένα πρόσωπο που
θα ψηφίζοταν από κοινού από το
ΠΑΣΟΚ, την ΠΟΔΑ και τη Ν.Δ.

Το λάθος μας της εκτίμησης
βρισκόταν στο ότι οι παλιάς
τα πράγματα να προχωρήσουν τό-
σο γρήγορα, ώστε τώρα κιόλας να
συμπλεύσουν ανοικτά σ' ένα αντι-
προσωπευτικό πολιτικό ζήτημα, ό-
πως η προεδρία, η Ν.Δ. και το
ΠΑΣΟΚ.

Με αυτή την έννοια το λάθος μας
ήταν βασικά “ποσοτικού” χαρακτή-
ρα. Από την άποψη της φύσης της
νέας προεδρίας, οι εκτιμήσεις μας
εδώ και μήνες ότι θα έβγαινε “συ-
ναινετικός” πρόεδρος από αυτή τη

δρος θα έπρεπε να είναι περισσό-
τερο Νεοδημοκράτης και λιγότερο
Πασοκτζής. Δεν είναι τυχαίο ότι

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Είχαμε αναφερθεί στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας τόσο για το περιεχόμενο του π.δ. όσο και για τις αντιδράσεις των καθηγητών.

Αυτή η αντίδραση, λοιπόν, ήταν που μας έκανε να ξεκινήσουμε καμπάνια στις τοπικές ΕΛΜΕ για να εκφράσουμε πιο πλατιά αυτό που στη συνέλευση της Ζ' ΕΛΜΕ ήταν μια πραγματικότητα: Τη συσπείρωση δηλαδή του κόσμου γύρω από το αίτημα της απόσυρσης του π.δ. στο σύνολό του και τη μη εφαρμογή του στα σχολεία.

Διαπιστώσαμε, λοιπόν, προς έκπληξή μας -το ομολογούμενό ότι οι καθηγητές δεν είναι όπως παλιότερα. Σε όλες τις ΕΛΜΕ υπήρξε ένας διάχυτος σκεπτικισμός γύρω από την πρόταση της ΟΛΜΕ για απεργία, και μάλιστα μ'ένα κατεβατό αιτημάτων. Ένα άλλο που παρατηρήσαμε ήταν ότι η προκήρυξή μας, καθώς και η αφίσα, που είχαν τίτλο "ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ-ΑΠΑΤΗ" αιφνιδίαζαν και προκαλούσαν το ενδιαφέρον. Στην αρχή αυτή η θέση τους παραξένευε, γιατί δεν την είχαν ακούσει ποτέ, αλλά σε συζητήσεις που γίνονταν ολοένα και περισσότεροι συμφωνούσαν με το περιεχόμενο της προκήρυξης και της αφίσας.

Συνδέοντας τα δύο γεγονότα συμπεραίνουμε ότι οι καθηγητές δεν εμπιστεύονται πια την ΟΛΜΕ όπως παλιά, και έχουν αρχίσει να αντιπαθούν τις ψευτοαπεργίες. Βέβαια διαπιστώνουμε ότι δεν ήταν δυνατό να πάρει και μια πανελλαδική υλική υπόσταση η διάθεση αυτή, μιας και δεν υπήρχε απλωμένη σ' όλη τη χώρα εκείνη η πολιτική δύναμη που θα έδινε τη σωστή διέξοδο στους προβληματισμούς των καθηγητών. Έτσι σε αρκετές συνελεύσεις η απεργία-απάτη της ΟΛΜΕ παγίδευε τους καθηγητές, μιας και έπαιζε χωρίς αντί-

παλο.

Αυτό όμως δε συνέβη και στη

Ζ' ΕΛΜΕ, όπου οι καθηγητές βρήκαν πράγματι διέξοδο στην

τοποθέτηση και την πρόταση που διατυπώθηκε από σύντροφο

της ΟΑΚΚΕ.

Γιατί στη Ζ' ΕΛΜΕ και αυτή η συνέλευση έκφρασε με τον ίδιο, ίσως και εντονότερο αυτή τη φορά, τρόπο την άρνησή της απέναντι στην ηγεσία της ΟΛΜΕ, μιας και η ψηφοφορία με κάλπη πάνω στην εισήγηση της ΟΛΜΕ έβγαλε τα εξής αποτελέσματα:

Σύνολο ψήφων	226
ΟΧΙ	116
ΝΑΙ	101
ΛΕΥΚΑ	9

Επίσης, επιβεβαιώθηκε ακόμα μια φορά από τη συνέλευση η θέση για μη εφαρμογή του π.δ. στο σύνολό του στα σχολεία.

Υπήρξε πλατιά ανταπόκριση των καθηγητών απέναντι και στο μοίρασμα της προκήρυξης, αλλά και στην τοποθέτηση του συντρόφου στη συνέλευση. Είναι χαρακτηριστικό ότι, επειδή διαγράφονταν ευνοϊκοί όροι για την υποστήριξη της πρότασής μας, το προεδρείο προσπάθησε να αποδυναμώσει την πρόταση πετώντας την πραξικοπηματικά εκτός κάλπης.

Μια αναταραχή παρατηρήθηκε στη συνέλευση και υπήρξαν καθηγητές -και ήταν αρκετοί- που έβγαλαν αντίθεση με τα "καπελώματα", όπως τα χαρακτηρίσαν, και μετά απ' αυτό δε συμμετείχαν στην ψηφοφορία.

Μετά απ' όλα αυτά διαπιστώνουμε ότι οι δημοκρατικές διαδικασίες στις γενικές συνέλευσεις των καθηγητών είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του σοσιαλφασισμού. Είναι γι' αυτούς ένα μεγάλο εμπόδιο και τους κάνει τη ζωή δύσκολη.

Οι καθηγητές της Ζ' ΕΛΜΕ απέδειξαν ότι, όταν οι καθηγητές γενικότερα είναι άγυρπνοι, τα ύπουλα σχέδια της ηγεσία της ΟΛΜΕ είναι καλά οργανωμένη ΑΡΝΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ -ΑΠΑΤΗ

ΑΡΝΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ Π.Δ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

Για άλλη μια φορά το πολύπαθο ελληνικό σχολείο δοκιμάζεται. Δες έφτανε μέχρι τα τώρα το κούφιο περιεχόμενο σπουδών, που μανούβραρεται από τα αναχρονιστικά και πάντα κεντρικά ελεγχόμενα αναλυτικά προγράμματα, δεν έφταναν τα ξεκομμένα από κάθε παραγωγική εργασία μαθήματα, τα διαλυμένα από υλικοτεχνική υποδομή σχολεία και η μόνιμη οικονομική μιζέρια των καθηγητών, ήρθε κι άλλο ένα ύπουλο χτύπημα, τόσο στην εκπαίδευση συνολικά όσο και στον κλάδο των καθηγητών ειδικότερα. Πρόκειται για το π.δ. που αφορά την αξιολόγηση του μαθητή και που αιφνιδιαστικά και πραξικοπηματικά επιβλήθηκε στα Γυμνασία της χώρας στα μέσα της σχολικής χρονιάς από τον υπουργό του "Διαλόγου" Γ. Παπανδρέου.

Δύο χαρακτηριστικά έχει αυτό το διάταγμα: Το ένα είναι η διάλυση που φέρνει, μιας και επιδιώκει να εξασφαλίσει την προαγωγή των μαθητών κρατώντας ίδιο και το φτηνό περιεχόμενο και την παπαγαλίστικη γραφειοκρατική μέθοδο εκπαίδευσης. Ο βαθύτερος στόχος του Παπανδρέου και των συμμάχων του μαθητών, και ένταση του και την ηγεσία της ΟΛΜΕ, προορισμένο να πεταχτεί έξω από την παραγωγή, ευάλωτο στην κοινωνική και εθνικο-ορθόδοξη δημαρχιαγία του νέου μπλοκ εξουσίας. Λέμε "συμμάχων του", γιατί ο Παπανδρέου δεν είναι μόνος του σ' αυτό το ανοσιούργημα. Έχει μάζι του και την ηγεσία της ΟΛΜΕ, που για άλλη μια φορά στο σύνολό της φέρθηκε προδοτικά, αφού:

• Δεν ειδοποίησε καθόλου τους καθηγητές για τις προθέσεις του Υπουργείου.
 • Έπνιξε στη σιωπή την τρομακτικής σημασίας, σχεδόν ομόφωνη απόφαση της γενικής συνέλευσης της Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας, στις 27 του Γενάρη, να μην εφαρμόσει στην πράξη το π.δ. στο σύνολό του. Αυτή η γενική συνέλευση πραγματοποιήθηκε με πίεση της βάσης της ΕΛΜΕ πολύ πριν η ΟΛΜΕ εκφράσει οποιαδήποτε αντίρρηση.
 • Θέλησε να υποβαθμίσει το αίτημα για αναστολή του νόμου βά-

ζοντάς το μαζί με άλλα αιτήματα (οικονομικό, συνταξιοδοτικό κ.ά.) και δίνοντάς του δευτερεύουσα σημασία. Εξάλλου μόνο μερικά σημεία του π.δ. αρνιέται (συνθετικές εργασίες και περιγραφικό δελτίο), που δε θίγουν το διαλυτικό στόχο του π.δ. Στην ουσία, λοιπόν, το αποδέχεται.

• Εκθέτει τους καθηγητές προτείνοντας μια απεργία που γίνεται ακόμα μια φορά, κατά τη συνήθειά τους, χωρίς εξήγηση στους μαθητές και στο λαό. Ραδιόφωνο, τηλεόραση, τύπος αποσιώπησαν με ευθύνη της τα πάντα, και έρχονται ξαφνικά με την πιο "επαναστατική" πρόταση. Απεργία διαρκείας, λένε, και μάλιστα με πρώτο αίτημα το οικονομικό. Αυτοί όμως δεν ήταν που πήραν πίσω πριν δύο μήνες τη 48ωρη πρειδοποιητική απεργία, όταν ο Γ. Παπανδρέου μας "έδωσε" τα "συμφωνημένα" ψυχιά; Αλλά αυτό δε γίνεται τυχαία. Η ΟΛΜΕ στη πραγματικότητα προστατεύει το Γ. Παπανδρέου. Αποστρέψει τα πυρά από το Υπουργείο Παιδείας και τα στρέφει ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ για αντιπερισπασμό στο Υπουργείο Οικονομικών, στη βάση ενός πολέμου φραξιών μέσα στο κυβερνητικό κόμμα. Το συνδικαλιστικό κίνημα των καθηγητών έχει αρκετά υποφέρει από την ΟΛΜΕ.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ - ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

Δε γίνονται οι καθηγητές πιστεύοντο στο λαό με τέτοιου είδους ψευτοαπεργίες. Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους καθηγητές σε αγώνα αποκλειστικά για την κατάργηση του π.δ., με συνολική καταγγελία του αρχικά στους μαθητές και το λαό και στη συνέχεια με συντονισμένη και καλά οργανωμένη ΑΡΝΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ.

ΜΑΘΗΤΕΣ

ΔΙΩΣΕΙΣ-ΚΕΛΕΨΟΥΡΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Το ότι μια δεκαεξάχρονη μαθήτρια καταδικάζεται με εγκλεισμό σε ίδρυμα επειδή συμμετείχε σε καταλήψεις (το '91) εξεγείρει δίκαια τις δημοκρατικές αντιλήψεις της νεολαίας που υπερασπίζει το δικαίωμα της να κάνει κατάληψη. Αυτό το γνωρίζουν καλά οι ρωσόδουλοι στο Υπουργείο Παιδείας και εκμεταλλεύονται τη διώξη της μαθήτριας από συντηρητικούς δικαστικούς. Δηλαδή την προβάλλουν σαν πρώτο θέμα για μερικές μέρες από τα Μ.Μ.Ε. (που ελέγχουν).

ξέρει με ποιες διαδικασίες αναδειχτήκε, το γνωρίζουν πιο καλά από όλους οι ίδιοι οι μαθητές.

Αυτοί ήταν που αποδοκίμασαν με τη μη συμμετοχή τους τις "στημένες" από το Γ. Παπανδρέου και τους υπόλοιπους έξω απ' το ΠΑΣΟΚ ρωσόδουλους (δηλ. ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ) τελευταίες καταλήψεις.

Την παραπέρα αποδοκίμασία αυτών των καταλήψεων απ' τους μαθητές και την ακόμα πιο μεγάλη περιφρόνηση απ' τη μεριά του λαού γι' αυτές εμπόδισε η απόφαση για

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα

της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα

με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Ο ΒΡΟΜΙΚΟΣ ΚΟΥΒΕΛΑΚΗΣ

ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

Η παραίτηση του Κουβελάκη φαίνεται σα μια σημαντική ήττα των ρωσόδουλων, σαν ένα σοβαρό πισωγύρισμά τους, γιατί χάνουν ένα από τα δύο σοβαρότερα υπουργεία που διαθέτουν, το ΥΠΕΧΩΔΕ και το Δικαιούντης.

Ωστόσο τα φαινόμενα απατούν. Η παραίτηση Κουβελάκη είναι απλά ένα υποχρεωτικό βήμα προς τα πίσω για τους ρωσόδουλους προκειμένου να πάρουν φόρα για ένα μεγαλύτερο άλμα προς τα μπρος.

Ο Κουβελάκης παραιτείται και ισχυροποιείται πολιτικά και έξω και μέσα από το ΠΑΣΟΚ. Και γι' αυτά δύλα φροντίζουν οι δυνάμεις που τον στηρίζουν μέσα κι έξω από το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή οι πλατιές πολιτικές συμμαχίες που έχουν μεθοδικά οικοδομήσει οι ρωσόδουλοι.

Έτσι εξηγείται που μετά την παραίτησή του κάποιες φυλακισμένες στον Κορυδαλλό κάνουν απεργία πείνας για την επιστροφή του, όλες οι εφημερίδες -με εξαίρεση τον "Αδέσμεντο"- είναι μαζί του και όλα σχεδόν τα κανάλια. Το κυριότερο, όμως, είναι μαζί του ο αρχηγός των ρωσόδουλων και αρχηγός του ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου, που διορίζει στο πόδι του όχι έναν αντίπαλο, αλλά ένα φίλο του Κουβελάκη, τον Πεπονή. Εδώ φαίνεται πόσο στημένη είναι η παραίτηση. Όταν κάποιος υπουργός παραιτείται σε μια κυβέρνηση επειδή είναι σε βάρος του οι πολιτικοί συσχετισμοί, επειδή δηλαδή υποχωρεί από την πίεση των αντιπάλων του, στη θέση του έρχεται κάποιος από τους αντιπάλους του ή έστω κάποιος φιλικός προς αυτούς.

Αντίθετα, στην περίπτωση Κουβελάκη ο αντικαταστάτης έρχεται να δηλώσει συνέχιση της πολιτικής του προκατόχου του, την οποία α πολιτική και εκθειάζει στον υπέρτατο βαθμό.

Και δεν έφτανε αυτό. Με αυτή την παραίτησή του ο Κουβελάκης ξεκινούσε πόλεμο στο Λιβάνη, τον πρώτο ανοιχτό πόλεμο που ξεκινά ενάντια σε αυτόν μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Και αυτός έμενε πρακτικά χωρίς υποστρικτές και στο ΠΑΣΟΚ και στον Τύπο. Έμεινε ουσιαστικά πολιτικά ακάλυπτος. Η αλήθεια της στιγμής που κατασκευάστηκε από τα Μ.Μ.Ε. είναι πεντακάθαρη: Ο Λιβάνης, που εκφράζει το σκοτεινό κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ και είναι ο ίδιος ένας σκοτεινός άνθρωπος, καλύπτει τα ακόμα σκοτεινότερα κυκλώματα των φυλακών, στα οποία διαπρέπει ένας σκοτεινότατος τύπος με μουστάκι που λέγεται Αραβαντινός.

Αυτά είναι αναντίρρητα, γιατί είναι προφανή. Προφανώς στις φυλακές υπάρχουν κυκλώματα και προφανώς θα τα καλύπτει και θα τα κινεί ο δεσμοφύλακας με το μουστάκι, αφού αυτό το λένε όλες οι εφημερίδες. Και βέβαια τι προφανέστερο από το ότι ένας τέτοιος τύπος έχει κάποιον πολύ ψηλό και δυνατό προστάτη μέσα στον κυβερνητικό μηχανισμό;

Να λοιπόν πως φαγώθηκε ο καλός άνθρωπος, ο ανιδιοτελής και γενναίος Κουβελάκης που τα έβαλε μ' αυτόν το Λιβάνη, όταν έβαλε το μαχαίρι στο κόκκαλο. Συμπέρασμα: Όλοι περιμένουν πάτε θα φαγωθεί αυτός ο Λιβάνης.

Αυτή την ταινία την έχουν δει πολλοί άνθρωποι στον κινηματο-

γράφο.

Όμως εδώ στην Ελλάδα παίζεται ένα πολύ πιο σύνθετο έργο.

Εδώ ο άγιος υπουργός είναι ένα από τα πιο γερά πλοκάμια της "ρώσικης μαφίας" στην Ελλάδα, από τους καλύτερους γνώστες της τέχνης της προβοκάτσιας, στην οποία διαπρέπουν όλοι οι ρωσόδουλοι με πρώτους τους Παπανδρέου-Λαλιώτη.

Ο Κουβελάκης δίνει το χτύπημα στο Λιβάνη επειδή αυτός είναι ένα από τα τρία βασικά στελέχη της αυτοδυναμίας (οι άλλοι δύο είναι οι Τσοχατζόπουλος-Αρσένης, που έχουν πολύ μεγάλη ισχύ, ιδιαίτερα μέσα στην κοινοβουλευτική ομάδα). Και αυτό το χτύπημα είναι εύστοχο στη μορφή του, γιατί ο Αρσένης έχει σαν πιο αδύναμο του σημείο το ότι είναι άνθρωπος του μηχανισμού, δίχως ανοικτή πολιτική έκφραση. Του ταυτίζει λοιπόν, πολύ να σχετίζεται με κυκλώματα φυλακών κτλ. Κι αυτό εξαρτάται από το τι σχέσεις μπορεί να έχει με όλα αυτά. Το γεγονός είναι ότι σαν πολιτικός τύπος είναι πολύ ευάλωτος σε τέτοιους είδους κατηγορίες, γιατί δεν μπορεί να απαντήσει πολιτικά. Οι τύποι των μηχανισμών καταρρέουν, όταν δεν προστατεύονται από άλλα κατ' εξοχήν πολιτικά στελέχη, π.χ. από βουλευτές πηγέτες τάσεων ή από τον ίδιο τον πρωθυπουργό.

Αλλά και το μέτωπο ενάντια στο Λιβάνη είναι πολύ ισχυρό. Ο Κουβελάκης πριν χτυπήσει έχει δέσει τη συμμαχία του με τον Κόκκινο, που είναι ο άλλος ισχυρός πόλος μέσα στη Δικαιούντη, ενώ στα μάτια της Ν.Δ. έχει γίνει ο άνθρωπος που πρότεινε την παύση των διώξεων.

Οι ευρωπαίοι λογιστές μέσα στο ΠΑΣΟΚ τον αγαπούν επίσης πολύ, όπως κάνουν για καθέναν που χτυπάει τους αυτοδυναμικούς του ΠΑΣΟΚ, που κατά κανόνα κυριαρχούνται από το χειρότερο σοβινισμό, αλλά και την κομματοδουλεία. Ο Κουβελάκης είναι η σημερινή έκφραση του "οικουμενισμού". Αυτό σημαίνει οικουμενισμός. Όλοι να είναι ενωμένοι γύρω από τη ρώσικη γραμμή, ενώνται σε καθέναν που δεν είναι υποταγμένος σε αυτήν. Έτσι μέχρι στο τέλος να μην υπάρχει κανείς όρθιος πλην των πραχτόρων της Ρωσίας σ' αυτή τη χώρα.

Γι' αυτό είναι πολύ πλατύ το μέτωπο υποστήριξης στον Κουβελάκη. Γι' αυτό τόσο λίγο ακούστηκε η δήλωση του Σηφουνάκη του ΠΑΣΟΚ ότι «ο Κουβελάκης δεν μπορεί να μιλάει για ηθική».

Είναι πραγματικά καταπληκτικά γουρούνόπετη η αστική μας τάξη. Είναι ασύλληπτο πόσο λίγο νοιάστηκαν, μπροστά στο πάθος τους να υποστηρίζουν τον Κουβελάκη, για το ότι η κατηγορία του Σηφουνάκη ενάντια του έμεινε αναπάντητη. Ένας βουλευτής ενώς κόμματος να καταγγέλλει εν ψυχρώ έναν υπουργό του ίδιου κόμματος σαν πρόσωπο δίχως ηθική και αυτός να μην αισθάνεται την ανάγκη να απαντήσει, να μην απαντάει και να μην πιέζεται να το κάνει.

Τέτοια είναι τα πολιτικά μέτωπα που φτιάχνει ο σοσιαλφασισμός, προκειμένου να χτυπήσει με τη μέθοδο της παραίτησης.

Ο πρώτος διδάξας αυτής της μεθόδου ήταν ο Λαλιώτης, που θυμό-

μαστε πώς παραιτήθηκε από κάθε κυβερνητικό πόστο το '86 προκειμένου να εξαγνιστεί πολιτικά, να βρει νέα ερείσματα στο κομματικό επίπεδο και να συνεχίσει από το απορόβλητο, δηλαδή από πιο "ανεξάρτητη" κομματικά θέση, την επίθεσή του στον κύριο τότε στόχο των ρωσόδουλων μέσα στο ΠΑΣΟΚ, τον Κουτσόγιωργα.

Και τότε, αλλά σε μικρότερη κλίμακα, ο αστικός τύπος χειροκρότησε το Λαλιώτη.

Και τότε υπήρχε ένα πλατύ πολιτικό μέτωπο στο οποίο ο Λαλιώτης κολυμπούσε, ένα μέτωπο που ονομάζοταν "κάθαρση". Περίπου όπως το σημερινό μέτωπο ονομάζεται μέτωπο της "εθνικής συνεννόησης" ή "συναίνεσης".

Έτσι λοιπόν ξετυλίγεται η σημερινή μάχη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Από μια άποψη ευκολότερη για τους ρωσόδουλους, επειδή τώρα έχουν μαζί τους χοντρικά και τον Έβερτ, και από μια άλλη άποψη δυσκολότερη, γιατί ο αντίπαλος τους είναι αυτή τη φορά όχι ο "εκ του παλιού κέντρου" Κουτσόγιωργας, αλλά ο σκληρός πυρήνας του κομματικού ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι τυχαίο που ο Λαλιώτης, ανοίγοντας την αυλαία της νέας φάσης, σε μια πολυσέλιδη συνέντευξή του πριν το τελευταίο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ είχε καταγγείλει την κομματοκρατία.

Όταν το λένε αυτό οι ρωσόδουλοι έχουν σα στόχο την υποδούλωση του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. στα σχέδιά τους.

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ

Αφορμή για την πρόσφατη παραίτηση Κουβελάκη, στην οποία αναφερόμαστε σε άλλο άρθρο της Ν.Α., ήταν η επίσκεψη του Αραβαντινού, αρχιφιλάκα Κορυδαλλού σε διαθεσιμότητα και πρώην πρόεδρου της Ομοσπονδίας Σωφρονιστικών Υπαλλήλων, στελέχους της ΠΑΣΚΕ, στον κρατούμενο στις φυλακές Αλικαρνασσού Μπάτλικ Ντανίλο. Η αφορμή για την παραίτηση ενός υπουργού σαν τον Κουβελάκη, που έχει ήδη υποβάλει δύο φορές παραίτηση για το φιάσκο των δημοτικών εκλογών και δεν έχει γίνει αποδεκτή από τον Παπανδρέου, που έχει μαζί του όλες τις εφημερίδες παραίτηση σε απότομη επίσημη σύντηση στην ίδια προσωπική αντίληψη". Δήλωσε, επίσης, ότι ο ίδιος δεν είχε προσωπική αντίληψη". Όσον αφορά τον Αραβαντινό, ο οποίος από καιρό χτυπιέται από τον Κουβελάκη σαν εκπρόσωπος του αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ μέσα στις φυλακές, λέει ότι η συνάντηση ήταν τυχαία και δεν αρνείται τη συγκεκριμένη φράση, αλλά την αποδίδει σε χιούμορ. Ακόμα δηλώνει ότι το Λιβάνη τον ξέρει όπως όλος ο κόσμος, δηλαδή ως "υπουργό παρά το Πρωθυπουργό", και καταγγέλλει ότι το υπουργείο Δικαιοσύνης πιέζει τους διευθυντές των σωφρονιστικών καταστημάτων να στείλουν αναφορές για τις επισκέψεις που κατά καιρούς έχει πραγματοποιήσει σ' αυτά (Ε.Τ., 9/2).

Ο Αραβαντινός έχει δεχθεί έντονες επιθέσεις για τις σχέσεις του με το μεγαλέμπορο ναρκωτικών Ζεκερίδη. Ο

Ο ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ

«Όύτε στη χώρα μας υψώνεται καμιά φωνή διαμαρτυρίας. Τίποτα! Κάτι ψυχρά, “αντικειμενικά” ρε πορτάζ. «Οι Τσετσένοι είναι μουσουλμάνοι και τους υποστηρίζει η Τουρκία», μας ψιθυρίζουν στο αυτί και μας κλείνουν πονηρά το μάτι. Εμείς δηλαδή, ως ορθόδοξοι, βάσει της βλακώδους θεωρίας του «τόξου της Ορθοδοξίας» θα πρέπει να ταχθούμε στο πλευρό των Ρώσων δολοφόνων! Αίσχος!»

Αυτό το αίσχος που πολύ δίκαια επικαλείται ο Γ. Δελαστίκ σ' ένα άρθρο του στο ΠΡΙΝ στις 15 του Γενάρη αρμόδει πρώτα απ' όλα στο ίδιο του το κόμμα, καθώς και στο λεγόμενο «χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς».

Καμιά απ' αυτές τις οργανώσεις δε σήκωσε φωνή διαμαρτυρίας, δεν κόλλησε μια αφίσα, δεν κατέβηκε στο δρόμο και, πάνω απ' όλα -πως γράφουμε σε άλλο άρθρο-, αρνήθηκε την πρόταση της ΟΑΚΚΕ για εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από τη ρώσικη Πρεσβεία.

Ο φιλορωσισμός των 5 κομμάτων της αστικής τάξης στη βάση του αντιουρκισμού και του «ορθόδοξου τόξου» προεκτείνεται και αγκαλιάζει όλο το φάσμα των ψευτοαριστερών οπορτουνιστικών οργανώσεων.

Μόνο που εδώ παίρνει μια διαφορετική μορφή. Το κέντρο του δε βρίσκεται στην ορθόδοξη ιμπεριαλιστική Ρωσία, αλλά στην ψευτοκομμουνιστική σοσιαλφασιστική Ρωσία. Στη δεύτερη δηλαδή παραλλαγή του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Όλος ο οπορτουνισμός έχει μία ενιαία θέση: «Η ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία ήταν αποτέλεσμα της διάλυσης της ΕΣΣΔ, μιας διάλυσης που επέβαλαν οι Δυτικοί και μετέτρεψαν τη Ρωσία σε τριτοκομική χώρα έρμαιο στα σχέδιά τους».

Αυτή η θέση αποτυπώνεται θαυμάσια στην πιο ακραία έκφραση του φιλοσοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα, στην εφημερίδα *Λαϊκός Δρόμος* των διαρρηγτών του Μ-ΛΚΚΕ.

Στο φύλο 145 γράφουν:

«Οι ιμπεριαλιστές, οι ΗΠΑ κατ' αρχήν και η Γερμανία, εκμεταλλεύμενοι τη νέα κατάσταση, υποκίνησαν ποικίλους αντιδραστικούς εθνικισμούς. Επιδίωξή τους, ο διαμελισμός της ΕΣΣΔ και η αποδυνάμωσή της ώστε να μην είναι σε θέση να ασκεί διεθνώς πολιτική υπερδύναμης. Ο στόχος τους επιτεύχθηκε γιατί ο παλινορθωμένος καπιταλισμός στην ΕΣΣΔ μετέτρεψε το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος στον κόσμο σ' ένα κράτος καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό που βαθμιαία οδηγήθηκε σε βαθιά κρίση, αποσύνθεση και διάλυση.

Η ΕΣΣΔ έπαιψε να υπάρχει. Στη θέση της βρίσκονται σήμερα η Ρωσική Ομοσπονδία και μια σειρά ανεξάρτητη κράτη. Καρπός των νέων αστικών τάξεων που δημιουργήθηκαν σταδιακά στους κόλπους της πολιεθνικής ΕΣΣΔ και της αντιδραστικής διαμελιστικής εθνικιστικής πολιτικής που ακολούθησαν με την υποκίνηση από τον ιμπεριαλισμό».

Σύμφωνα μ' αυτή τη θέση, η πάλη του τσετσένικου λαού για ανεξαρτησία είναι μια άδικη πάλη γιατί βρίσκεται μέσα στα σχέδια του δυτικού ιμπεριαλισμού για αποδ-

νάμωση όχι μόνο της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά και της Ρώσικης Ομοσπονδίας.

Είναι αυτό που είπε στην ομιλία του στο πρόσφατο «Συνέδριο των λαών της ΕΣΣΔ» ο Ζιουγκάνοφ, πρόεδρος της ΚΕΕ του ΚΚΡΟ: «Οταν μπαίνει ζήτημα επιλογής ανάμεσα στη δημοκρατία και την εδαφική ακεραιότητα, τη χώρα, το κράτος είναι υποχρεωμένοι πάντοτε να επιλέγουν την εδαφική ακεραιότητα» (Ριζοσπάστης, 15 Γενάρη).

Επίσης, σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε στη Μόσχα ο Ζιουγκάνοφ είπε τα εξής, όπως τα γράφει ο Ριζοσπάστης στις 13 Γενάρη: «Αν δεν ανακοπεί τώρα ο εδαφικός διαμελισμός της Ρωσίας στο μέλλον θα χυθεί πολύ αίμα. Οποιαδήποτε έκκληση κατά της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσίας, προφορικά ή γραπτά, είναι εγκληματική και θα πρέπει να διώκεται από το νόμο».

Επίσης, -κατά τον Ριζοσπάστη πάντα- έκανε μια αποκάλυψη ότι, όταν ήταν μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΣΕ, είχε λάβει γνώση μυστικής έκθεσης για τα σχέδια ξένων δυνάμεων, τα οποία αρχικά προέβλεπαν τη διάλυση της ΕΣΣΔ και στη συνέχεια τη μετατροπή της Ρωσίας σε συνομοσπονδία, στην οποία θα εδρεύουν ξένες στρατιωτικές δυνάμεις.

Όταν λοιπόν τα τσιράκια του Ζιουγκάνοφ στην Ελλάδα φωνάζουν στα άρθρα των εφημερίδων τους ενάντια στη ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία δεν μπορεί παρά να τους χαρακτηρίσει κανείς υποκριτές. Γιατί η υπεράσπιση ή όχι ενός πολέμου δεν κρίνεται από τους νεκρούς και τους αμάχους, αλλά από το δίκαιο ή το άδικό του.

Για να τοποθετηθεί κανείς πάνω σ' αυτό δεν μπορεί παρά να τοποθετηθεί πάνω στο ζήτημα της ανεξαρτησίας ή όχι της Τσετσενίας, που πράγματι σημαίνει αποδυνάμωση της Ρώσικης Ομοσπονδίας: είναι να πρόδοση είτε είναι αντίδραση.

Εάν είναι αντίδραση και δάκτυλος των ιμπεριαλιστών, τότε το δίκιο βρίσκεται στην πλευρά των Ρώσων εισβολέων. Και τότε βέβαια μπορείς σαν... καλός ανθρωπιστής να διαμαρτύρεσαι για τα τόσο πολλά τεθωρακισμένα και τους νεκρούς και να ζητάς διαπραγματεύσεις, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κίνημα, όπως δεν κάνει ο Ζιουγκάνοφ στη Ρωσία και οι οπορτουνιστές μας στην Ελλάδα.

Για την ΟΑΚΚΕ τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Η διάλυση της ΕΣΣΔ δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η παραπέρα συγκέντρωση του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Η πάλη για ανεξαρτησία του Τσετσένικου λαού και των άλλων λαών της πρώην ΕΣΣΔ δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια δίκαιη αντίσταση στην εθνική καταπάτεση και στην υποδυνάμωσή του από τη μεριά του μεγαλορώσικου σοβινισμού και ιμπεριαλισμού.

Σαν τέτοιος εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας αποδυνάμωνε το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και τον καθυστερεί στην περιφέρειά του, προσφέροντας μια τεράστια συνεισφορά στο παγκόσμιο αντιμπεριαλιστικό μέτωπο. Μόνο κάτω από μια τέτοια ξεκάθαρη τοποθέτηση μπορεί κανείς να δει το ζήτημα της υποστήριξης του τσετσένικου αγώ-

νάμωσης όχι μόνο της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά και της Ρώσικης Ομοσπονδίας.

Είναι αυτό που είπε στην ομιλία του στο πρόσφατο «Συνέδριο των λαών της ΕΣΣΔ» ο Ζιουγκάνοφ, πρόεδρος της ΚΕΕ του ΚΚΡΟ: «Οταν μπαίνει ζήτημα επιλογής ανάμεσα στη δημοκρατία και την εδαφική ακεραιότητα, τη χώρα, το κράτος είναι υποχρεωμένοι πάντοτε να επιλέγουν την εδαφική ακεραιότητα» (Ριζοσπάστης, 15 Γενάρη).

Επίσης, σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε στη Μόσχα ο Ζιουγκάνοφ είπε τα εξής, όπως τα γράφει ο Ριζοσπάστης στις 13 Γενάρη: «Αν δεν ανακοπεί τώρα ο εδαφικός διαμελισμός της Ρωσίας στο μέλλον θα χυθεί πολύ αίμα. Οποιαδήποτε έκκληση κατά της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσίας, προφορικά ή γραπτά, είναι εγκληματική και θα πρέπει να διώκεται από το νόμο».

Ο Ανπίλοφ λοιπόν δήλωσε σε μια συνέντευξη τύπου: «Το ΚΕΕΡ αναγνωρίζει το δικαίωμα στον τσετσένικο λαό για αντιδιάθεση» (Ριζοσπάστης, 15 Γενάρη).

Τη θέση αυτή ο Ανπίλοφ την έβαλε μέσα σε μια γενικότερη πλατφόρμα, η οποία είναι «αντίθετη στους εθνικισμούς (μεγαλορώσικο και τοπικούς) και προβάλλει το διεθνισμό, την αλληλεγγύη των ανθρώπων της δουλειάς, την ανατροπή όλων των αντιλαϊκών καθεστώτων στο έδαφος της ΕΣΣΔ, και πρώτα απ' όλα στη Ρωσία, την απόρριψη της σημερινής οικονομικού καινωνικής πολιτικής και το αίτημα της επανασυγκρότησης της Σοβιετικής Ένωσης» (Ριζοσπάστης, στο ίδιο).

Πριν δούμε τι σημαίνει αυτή η θέση της «αντιδιάθεσης» έχει ενδιαφέρον, πιστεύουμε, για τους ανα-

γώντες μας μια μικρή παραγραφούλα στο άρθρο του *Ριζοσπάστη* που γράφει για τις θέσεις των «Ρώσων κομμουνιστών». Γράφει λοιπόν «..τόσο πιο έντονα θα μπαίνει το ζήτημα της αντιδιάθεσης αυτής της περιοχής. Ζήτημα στο οποίο οι κομμουνιστές θα πρέπει να τοποθετηθούν και πάλι. Εδώ είναι φανερό πως όχι όλα τα KK της Ρωσίας έχουν ίδια αντιμετώπιση στο ζήτημα, μας και τα συλλογικά όργανα των κομμάτων δεν έχουν ασχοληθεί ακόμη ειδικά μ' αυτό το ζήτημα» (!!!)

Φανταστείτε λοιπόν... επαναστατική αντιπολίτευση στον πόλεμο, που ακόμα οι ηγεσίες των KK. Δεν έχουν ασχοληθεί με το βασικό ζήτημα αυτού του πολέμου! Έτσι η θέση της «αντιδιάθεσης» μπήκε από τον Ανπίλοφ όχι από την πρώτη στιγμή, αλλά όταν ο τσετσένικος λαός με το όπλο στο χέρι έδινε για βδομάδες τη μάχη και έδειξε πως η Τσετσενία δεν πρόκειται να πέσει σε μια νύχτα.

Ούτε αυτή η πτέρυγα του σοσιαλφασισμού τοποθετείται πάνω στο δίκαιο ή το άδικο του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του τσετσένικου λαού, πάνω στο ζήτημα δηλαδή της ανεξαρτησίας ή όχι της Τσετσενίας στο ίδιο.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΑΝ ΟΙ "ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΤΣΕΤΣΕΝΩΝ" ΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΚΟΙΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Στο Πολυτεχνείο την Πέμπτη στις 9 του Φλεβάρη έγινε μια συγκέντρωση-συζήτηση που είχε προαναγγελθεί με μια αφίσα. Η συγκέντρωση ήταν για την Τσετσενία και τη διοργάνωσαν η Α.Α.Σ. (Αντιεθν. Συσπείρωση), μια Οργάνωση του Συνασπισμού για τα ανθρώπινα δικαιώματα (που απηχεί τις απόψεις της δημοκρατικής τάσης Παπαγιαννάκη-Αθανασόπουλου) και η ΑΚΟΑ (ΚΚΕ-εσ).

Η αφίσα που καλούσε είχε δύο συνθήματα: "Έξω ο ρώσικος στρατός από την Τσετσενία" και "Όχι στη νέα γενοκτονία". Η μαζικότητα αυτής της συγκέντρωσης ήταν πολύ μικρή και δεν αντιστοιχούσε καθόλου στον αριθμό ή τη δύναμη των οργανώσεων ή κομμάτων που τη διοργάνωναν.

Εισηγητές ήταν οι Αθανασόπουλος από το ΣΥΝ, ο Βουλέλης από την Α.Α.Σ. και ο Μητραλιάς. Οι τοποθετήσεις ήταν ξεκάθαρες ως προς την καταδίκη των εισβολέων. Ο Μητραλιάς έβαλε ζήτημα γενικότερης ρώσικης απειλής, ενώ ο Αθανασόπουλος χτύπησε τη ρωσόφιλη "φιλορθόδοξη" γραμμή μέσα στην Ελλάδα σαν εκδήλωση του ελληνικού εθνικισμού. Ακόμα ο Βουλέλης εκδήλωσε ένα σημαντικό βήμα προόδου σε σχέση με τα μόνιμα διλήμματα του ΚΚΕεσ, τονίζοντας ότι δεν επιτρέπεται κανένας αντιτουρκισμός να οδηγεί σε υποβιβασμό της καταγγελίας της Ρωσίας και της κτηνωδίας της στην Τσετσενία.

Όμως η Βωβού, παρά την καταδίκη των σφαγέων, είχε τόσο μεγάλα κενά στην τοποθέτηση της, που από αυτά μπορούσε να περάσει ανέπαφη ολόκληρη η Ρωσία.

Το ένα βρισκόταν στη σχετικοπίσηση του ζητήματος της ανεξαρτησίας της Τσετσενίας, που έφετασε μέχρι την τοποθέτηση ότι το ζήτημα της διένεξης ανάμεσα σε Ρωσία και Τσετσενία ότι μπορούσε να λυθεί με διαπραγματεύσεις, το άλλο στο χτύπημα της συγκεκριμένης ηγεσίας του εθνικοανεξαρτησιακού αγώνα των Τσετσενών, αλλά και κάθε ξένης επέμβασης υπέρ τους, και το τρίτο στο ότι μόνο ο Γέλτσιν και ο Ζιρινόφσκι είναι με αυτό τον πόλεμο και ότι όλος ο άλλος πολιτικός κόσμος της Ρωσίας, με πρώτους τους "κομμουνιστές", είναι αντιθετος.

Όμως το κοινό αρνητικό στοιχείο στις εισηγήσεις και των 4 ομιλητών ήταν ότι οι συγκέντρωμένοι ήταν λίγοι και ότι γι' αυτό έφταιγε η μικρή ευαισθητοποίηση για το ζήτημα της Τσετσενίας.

Μετά από αυτές τις τοποθετήσεις πήρε το λόγο ο σ. Ζαφειρόπουλος, που απέδωσε τη μικρή μαζικότητα στην εγκατάλειψη της συγκέντρωσης και μη προπαγάνδισή της από τους ίδιους τους

διοργανωτές. Και αυτή την εγκατάλειψη με τη σειρά της την απέδωσε στις ταλαντεύσεις τους για το πολιτικό χτύπημα στη Ρωσία και τις πηγές αυτών των ταλαντεύσεων στον αντιδυτικισμό "αντιμπεριαλιστικού τύπου".

Στη συνέχεια ο σύντροφος κριτικαρε τα σημεία εκείνα των τοποθετήσεων που έκρυβαν το χιτλερικό, αλλά και βαθύ στρατηγικό χαρακτήρα της ρώσικης επίθεσης στην Τσετσενία, και πρόβαλε μια γραμμή καταγγελίας της Ρωσίας και της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα, κάνοντας κάλεσμα ενότητας στις άλλες οργανώσεις και τα άτομα που ήσαν εκεί για μια πορεία στη ρώσικη πρεσβεία, αφού κατήγγειλε τη συστηματική πολιτική αποκλεισμού που ακολουθούν αυτοί απέναντι στην ΟΑΚΚΕ εξαιτίας ακριβώς της ασυνέπειάς τους στο ζήτημα της Ρωσίας.

Σε αυτό το συγκεκριμένο κάλεσμα ανταποκρίθηκε αμέσως μετά ένας παριστάμενος εκπρόσωπος του τροτσκιστικού συνδέσμου "Πουλιόπουλος", ενώ ο εκπρόσωπος της ΑΑΣ Ν. Γιαννόπουλος συμφώνησε επίσης ένθερμα, και μάλιστα πρότεινε να υπάρξει συγκεκριμένο ραντεβού για τις παρευρισκόμενες οργανώσεις τη Δευτέρα στις 6 μ.μ. στα γραφεία της Συσπείρωσης.

Στη δευτερολογία του ο Π. Αθανασόπουλος υπερασπίστηκε το ΣΥΝ απέναντι στην κατηγορία της ΟΑΚΚΕ ότι ναι μεν ο ίδιος είναι δημοκράτης, όμως ο πρόεδρος του ΣΥΝ Κωνσταντόπουλος είναι σερβόφιλος, η Βωβού είπε ότι η Α.Α.Σ. δεν ακολουθεί πολιτική αποκλεισμού σε βάρος της ΟΑΚΚΕ, αλλά δε δέχεται το αντιρώσικο μέτωπο που αυτή προτείνει (εννοείται ότι η ΟΑΚΚΕ ξέρει να ξεχωρίζει ανάμεσα στις πολιτικές διαφορές και την πλάγια πολιτική που ξεφεύγει με υπεκφυγές και προσχήματα), ενώ ο Μητραλιάς κατηγόρησε την ΟΑΚΚΕ για σεχταρισμό επειδή τα έβαλε με τους διοργανωτές της συγκέντρωσης, και πιο ειδικά με τον ΣΥΝ. Όσο για το Βουλέλη, έφυγε πριν δευτερολογήσει και δεν απάντησε στην ειδική κριτική που απήγγεινε η ΟΑΚΚΕ στην ΑΚΟΑ ότι ταλαντεύεται διαρκώς ανάμεσα στον αντιτουρκισμό και τον αντιερβισμό-αντιρωσισμό της.

Αυτή ήταν η συγκέντρωση.

Έμενε λοιπόν το ραντεβού της Δευτέρας 13 Φλεβάρη στις 6 μ.μ. στα γραφεία της Συσπείρωσης.

Τη Δευτέρα στις 6 μ.μ. παρουσιάστηκαν μόνο η ΟΑΚΚΕ και μια αντιπροσωπεία από το "Σύνδεσμο Πουλιόπουλου". Ο εκπρόσωπος της Συσπείρωσης Γιαννόπουλος μας ειδοποίησε προηγούμενως τηλεφωνικά ότι η παρουσία του δεν ήταν απαραίτητη,

γιατί οι υπόλοιποι (ΑΚΟΑ, Οργ. του ΣΥΝ για τα ανθρώπινα δικαιώματα) αποφάσισαν να μην παρευρεθούν στη σύσκεψη.

Η ΟΑΚΚΕ πρότεινε τότε την κοινή πορεία στο "Σύνδεσμο Πουλιόπουλου", που είπε ότι θα αποφασίσει γι' αυτήν την πρόταση την άλλη μέρα. Την άλλη μέρα ο Σύνδεσμος απάντησε ότι δε δεχόταν αυτή την πρόταση προς το παρόν, γιατί σε λίγες μέρες διοργάνωνε ένα κομματικό πάρτι, αλλά θα μπορούσε να ξαναδεί την πρόταση αυτή την επόμενη βδομάδα!

Το κακό σ' αυτή την υπόθεση δεν είναι τόσο ότι οι παραπάνω οργανώσεις δεν αποδείχτηκαν θερμοί φίλοι του τσετσένικου λαού, αλλά ότι δεν είχαν τη στοιχειώδη πολιτική ευθύτητα να δώσουν μια οποιαδήποτε πειστική απάντηση στην ΟΑΚΚΕ που τους έκανε αυτή την πρόταση. Αυτό ισχύει περισσότερο για την Α.Α.Σ., που έριξε στους άλλους δύο (Α.Α.Σ., ΣΥΝ) τη δικιά της άρνηση να συμμετέχει σε μια κοινή πορεία που ενδεχόμενα θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με την ΟΑΚΚΕ και το "Σύνδεσμο Πουλιόπουλου". Αντίστοιχα ισχύουν και για το "Σύνδεσμο Πουλιόπουλου", που δεν εξήγησε πώς για τη Σύσκεψη της Δευτέρας, ενώ και τότε υπήρχε μπροστά ένα πάρτι. Την άλλη μέρα, Τρίτη 14 Φλεβάρη, διαβάσαμε στην Ελευθεροτύπια ότι ΑΚΟΑ, Γιαννόπουλος, ΣΥΝ ήταν μαζί με το ΠΑΣΟΚ σε μάτια σύσκεψη για να οργανώσουν συμπαράσταση στο Σκυφτούλη.

Πολύ χαρακτηριστικό, σχεδόν συμβολικό.

Οι ίδιοι άνθρωποι που αρνούνται μια πορεία ενάντια στους ρώσους σφαγείς της Τσετσενίας φροντίζουν ευλαβικά την ίδια ακριβώς στιγμή να διατηρούν στο πολιτικό απυρόβλητο από θέση αρχής έναν άνθρωπο που δεν κατήγγειλε ποτέ σα φασιστικό το πιο πρωθιμένο εργαλείο της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα, που είναι η "17N".

Αυτή η συμπεριφορά των ΑΑΣ, ΑΚΟΑ και δημοκρατών του ΣΥΝ έχει ασφαλώς ελαφρυντικά λόγω της σύγχυσης της εποχής. Άλλωστε οι ίδιοι αυτοί συμπαραστάθηκαν στην ΟΑΚΚΕ στη μεγάλη και κρίσιμη δίκη του '92 για το Μακεδονικό, και αυτό δεν το ξεχνάμε εύκολα. Όμως όλο και πιο πολύ, όλο και πιο γοργά τα περιθώρια στενεύουν. Ανάμεσα στη δημοκρατία και το φασισμό δεν μπορεί να κάνει κανείς ένα μακρύ ταξίδι. Αν γράφουμε γι' αυτή την υπόθεση ένα τόσο αναλυτικό σημείωμα είναι για να συντομεύσουμε αυτή τη διαδρομή, που ήδη συντομεύεται από τα γεγονότα. Η Βοσνία έβγαλε έναν πρώτο ψίθυρο, αλλά η Τσετσενία φωνάζει: 'Η με τη Ρωσία ή ενάντια σε αυτήν. Μέση λύση δεν υπάρχει.'

Γην και ύδωρ

στη Ρωσία

Η ΟΑΚΚΕ έχει εδώ και καιρό επισημάνει ότι η πολια δεξιά παρά το φαινομενικό δυτικό προσανατολισμό της, εξαιτίας του αντιτουρκισμού της, τον οποίο με τη "βοήθεια" του Παπανδρέου έχει αναγάγει σε στρατηγικό εχθρό της χώρας, οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στην αγκαλιά της Ρωσίας και της στρατηγικής του "ορθόδοξου τόξου".

Αφορμή του σχολίου αυτού αποτέλεσε ένα βαρυσήμαντο, από πολιτική άποψη, άρθρο του Θάνου Βερέμη στην Ελευθεροτύπια (11/12/94) με τον αποκαλυπτικό τίτλο "Η ρωσική επιλογή". Ο Βερέμης είναι καθηγητής πολιτικής ιστορίας στο πανεπιστήμιο της Αθήνας και γενικός διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ (Ελληνικό Ίδρυμα Αμυντικής και Εξωτερικής Πολιτικής). Πρόκειται για ένα Ινστιτούτο το οποίο αποτελεί τη think tank ("δεξαμενή σκέψης"), όπως τα ονομάζουν στο εξωτερικό του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών. Στην ουσία πρόκειται για οργανισμό που διαμορφώνεται και προτείνει στρατηγική και λύσεις για την εξωτερική (και όχι μόνο) πολιτική της χώρας. Ακόμη, το ίδιο πρόσωπο ήταν και υποψήφιος βουλευτής της ΝΔ στις ευρωεκλογές.

Το άρθρο, αποσπάσματα του οποίου δημοσιεύμε

Η Γερμανία πολεμάει το νεοναζισμό ...

Το νεοδεξιό μπλοκ στη χώρα μας και οι κάθε απόχρωσης οπορτουνιστικές παραφυάδες τους (κυρίως αυτές), προκειμένου να στοιχειοθετήσουν τον ανύπαρκτο «ευρωπαϊκό κίνδυνο», δε χάνουν ευκαιρία να κατακεραυνώνουν το γερμανικό κράτος ότι δήθεν ενισχύει το νεοναζισμό, αν δεν τον υποθάλπει κιόλας. Τα γεγονότα όμως συνεχώς τους διαιψεύδουν. Ο καλοπροσαίρετος αναγνώστης ας διαβάσει τις παρακάτω γραμμές και ας κρίνει μόνος του την αλήθεια (και, θα προσθέταμε, ας τα συγκρίνει αυτά με την αντίστοιχη ελληνική πραγματικότητα, όπου ο κάθε είδους φασισμός κυκλοφορεί ελεύθερα αξιώντας μάλιστα και πατριωτικά εύσημα).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Στο τέλος κάθε χρόνου σε πολλές χώρες διάφοροι φορείς αναδεικνύουν το πρόσωπο ή τα πρόσωπα της χρονιάς. Έτσι και στη Γερμανία το πρώτο κρατικό κανάλι (ARD) ανακήρυξε στα τέλη του Δεκέμβρη ως γυναίκα της χρονιάς ποια φαντάζεστε; Μία Τουρκάλα! Η Μεβλούντη Τζενκ είναι μητέρα και γιαγιά, αντίστοιχα, των δύο γυναικών και των δύο μωρών που κάηκαν ζωντανά κατά την πυρπόληση του σπιτιού τους, ένα χρόνο πριν, στο Ζόλινγκεν από νεοφασίστες. Με βάση την απόφαση των δημοσιογράφων του καναλιού, η ανακήρυξη αυτή ήταν η επιβράβευση για το θάρρος της και την απόφασή της να μην εγκαταλείψει τη χώρα που τη φιλοξενεί εδώ και τριάντα χρόνια, αλλά να μείνει και να αποδείξει ότι οι μετανάστες και οι ντόπιοι μπορούν να ζήσουν αρμονικά. Ακόμη είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η Τζενκ είχε να συναγωνιστεί ονόματα όπως την πρόεδρο του ανώτατου δικαστηρίου Γιούτα Λίμπαχ, την υπουργό Κλαούντια Νόλτε και τα ονομαστά μοντέλα Νάντια Άουερμαν και Κλόντια Σίφερ.

Αλλά και το δεύτερο γερμανικό κανάλι, το ZDF, στην εκπομπή του «Τα πρόσωπα της χρονιάς» παρουσίασε μια εντελώς άγνωστη γερμανίδα νοικοκυρά, γιατί μέσα στο μετρό της Φρανκφούρτης είχε υπερασπιστεί ουθόμητα ένα νεαρό Αφρικανό όταν του επιτέθηκαν δύο σκίνηκεντ. Αργότερα ανακάλυψε ότι ήταν ηθοποιός και η επίθεση ήταν σκηνοθετημένη από το κανάλι, που είχε τοποθετήσει κρυμμένες κάμερες στο βαγόνι στο πλαίσιο μιας έρευνάς του για τον τρόπο αντίδρασης των Γερμανών αν κάποιος αλλοδαπός δεχτεί επίθεση μέσα στο τρένο. Οι δημοσιογράφοι του ZDF πραγματοποίησαν το ίδιο εγχείρημα δέκα φορές μέσα στο μετρό της Φρανκφούρτης, και τις οκτώ οι επιβάτες υπερασπίστηκαν τον αλλοδαπό.

ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΩΝ NAZIΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ο γερμανός υπουργός Εσωτερικών Κάνθερ ανακοίνωσε πρόσφατα την απαγόρευση μιας από τις μεγαλύτερες νεοναζιστικές οργανώσεις, τους «Νέους Βίκινγκς», που δρούσε υπό την κάλυψη προσκοπικής ομάδας. Σε εφόδους της αστυνομίας σε σπίτια μελών της οργάνωσης κατασχέθηκε ναζιστικό προπαγανδιστικό υλικό, σύμβολα, σημαίες και έντυπα. Σε χάρτες που εξέδιδε η οργάνωση παρουσιάζοταν η «Μεγάλη Γερμανία». Ο υπουργός χαρακτήρισε την οργάνωση «επικίνδυνη νεοναζιστική ομάδα, με ρατσιστικές και αντισημιτικές ιδέες».

Στις 26 Γενάρη η αστυνομία εισέβαλε στα γραφεία του ακροδεξιού κόμματος NPD και κατέσχεσε προπαγανδιστικό υλικό. Ο ήγετης του κόμματος Βέκερτ ισχυρίζεται ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μύθος της εβραϊκής προπαγάνδας, και γι' αυτό ακριβώς αντιμετωπίζει συνεχώς δίκες, αφού στη Γερμανία οι ιδεολόγους που τιμωρεί όποιον υποστηρίζει τέ-

τοιες απόψεις με φυλάκιση 1-5 χρόνια.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΟΥΣΒΙΤΣ

Στην πρόσφατη επέτειο για τα πενήντα χρόνια από την είσοδο του Κόκκινου Στρατού στο Άουσβιτς παραβρέθηκαν ο γερμανός πρόεδρος Ρόμαν Χέρτσογκ και ο καγκελάριος Χέλμουτ Κολ, ο οποίος σχολίασε το Άουσβιτς ως «το μελανότερο και τρομακτικότερο κεφάλαιο της γερμανικής ιστορίας (...). Αποτελεί ένα από τα σοβαρότερα καθήκοντά μας να εξηγήσουμε στις νέες γενιές τη ρατσιστική παράνοια που εκπροσωπούσε το Άουσβιτς, ώστε να μην επαναληφθούν οι προμερές εμπειρίες του παρελθόντος».

Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι την επίσημη συγγνώμη της είχε εκφράσει η Γερμανία με τον πρόεδρο Χέρτσογκ στην επέτειο της εξέγερσης του γκέτο της Βαρσοβίας.

Με αφορμή λοιπόν την επέτειο του Άουσβιτς, όλα τα δελτία ειδήσεων είχαν ως πρώτο θέμα τις σχετικές εκδηλώσεις, αλλά ταυτόχρονα παρουσιάζαν και ντοκιμαντέρ της εποχής. Όμως και με τα περισσότερα βασικά σχόλια των γερμανικών εφημερίδων συνέβη το ίδιο. Μια γερμανική εφημερίδα έγραψε χαρακτηριστικά: «Δεν είναι καθήκον μας μόνο να θυμόμαστε κάθε επέτειο τα εγκλήματα των παππούδων μας. Αποστολή μας είναι να μην αφήσουμε κανέναν να τα επαναλάβει, ποτέ...»

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Κι αυτό γίνεται πράξη. Τις μέρες της επετείου σ' όλα τα σχολεία της χώρας έγιναν μαθήματα αφιερωμένα στο τι ακριβώς συνέβη στα στρατόπεδα συγκέντρωσης με παράλληλη προβολή βίντεο και ντοκιμαντέρ (Ελευθεροτυπία, 28/1).

Ακόμη, όπως αναφέρει το Βήμα (12/2), στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης έχει ξεκινήσει ένα πρωτοφανές για τα γερμανικά δεδομένα σεμινάριο με θέμα «Το Ολοκαύτωμα στο δημοτικό σχολείο», που απευθύνεται στους φοιτητές της Παιδαγωγικής και σκοπό έχει την καλλιέργεια της μνήμης των ναζιστικών εγκλημάτων στη νεολαία της χώρας.

Επίσης, τα νέα βιβλία Ιστορίας του Γυμνασίου όχι μόνο αφηγούνται το Ολοκαύτωμα με μαρτυρίες ανθρώπων που επέζησαν, αλλά και τονίζουν ότι οι μεταγενέστεροι Γερμανοί πρέπει να σκεφτούν «τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στο όνομα της Γερμανίας (...). Το παρελθόν δεν είναι ποτέ παρελθόν. Όποιος δινούν στην Τουρκία χρησιμοποιείται για τις επιχειρήσεις κατά την παραίτητη σκέψη γύρω από την ιστορία μας. Χιλιάδες Γερμανοί συμμετείχαν είτε επειγόντως είτε απόλιτας συνένοχοι», προσθέτει το βιβλίο «Ιστορία και γεγονότα», υπογραμμίζοντας τις τελευταίες λέξεις για να απαντήσει σε όσους προσπαθούν να απαλείψουν κάθε γερμανική ενοχή. Αξιοσημείωτο είναι οικόμη ποια θέματα εργασιών προτείνουν πολλά βιβλία στους μαθητές: «Διερευνήστε την τύχη των Εβραίων της πόλης σας», «Φανταστείτε πώς θα είχαν αντιδράσει οι άνθρωποι του περιβάλλοντός σας, ποιος θα μπορούσε να γίνει SS», «Σκεφθείτε τα ψευτικά συνθήματα που ακούγονται σήμερα εναντίον των Τούρκων. Σκεφθείτε τι μπορούμε να κάνουμε για να σταματήσουμε αυτά τα συνθήματα».

Και κάτι τελευταίο: Στα βιβλία Ιστορίας της «σοσιαλιστικής» (διάβαζε σοσιαλφασιστικής) Ανατολικής Γερμανίας, στο κεφάλαιο που αφιερωνάτονταν στο «Μεγάλο πατριωτικό πόλεμο των σοβιετικών λαών», η εξολόθρευση των Εβραίων καλύπτει την είσαγορά της δικαιοσύνης...

Έχουμε γράψει σε παλιότερα φύλλα της Νέας Ανατολής για τη φασιστική συμπεριφορά του ελληνικού κράτους απέναντι στην τούρκικη μειονότητα, σημαίες και έντυπα. Σε χάρτες που εξέδιδε η οργάνωση παρουσιάζοταν η «Μεγάλη Γερμανία». Ο υπουργός χαρακτήρισε την οργάνωση «επικίνδυνη νεοναζιστική ομάδα, με ρατσιστικές και αντισημιτικές ιδέες». Στις 26 Γενάρη η αστυνομία εισέβαλε στα γραφεία του ακροδεξιού κόμματος NPD και κατέσχεσε προπαγανδιστικό υλικό, σύμβολα, σημαίες και έντυπα. Σε χάρτες που εξέδιδε η οργάνωση παρουσιάζοταν η «Μεγάλη Γερμανία». Ο υπουργός χαρακτήρισε την οργάνωση «επικίνδυνη νεοναζιστική ομάδα, με ρατσιστικές και αντισημιτικές ιδέες».

Αφορμή για τη μήνυση ήταν ένα έγγραφο του Αγκά το Μάρτη του '93 σε Τούρκους της Θράκης, στο οποίο υπέγραψε ως μουφτής και έκανε λόγο για διακρίσεις της δικαιοσύνης υπέρ

τοιες απόψεις με φυλάκιση 1-5 χρόνια.

Στην πρόσφατη επέτειο για τα πενήντα χρόνια από την είσοδο του Κόκκινου Στρατού στο Άουσβιτς παραβρέθηκαν ο γερμανός πρόεδρος Ρόμαν Χέρτσογκ και ο οποίος σχολίασε το Άουσβιτς ως «το μελανότερο και τρομακτικότερο κεφάλαιο της γερμανικής ιστορίας (...). Αποτελεί ένα από τα σοβαρότερα καθήκοντά μας να εξηγήσουμε στις νέες γενιές τη ρατσιστική παράνοια που εκπροσωπούσε το Άουσβιτς, ώστε να μην επαναληφθούν οι προμερές εμπειρίες του παρελθόντος».

«Εχουμε ξαναγράψει για την προσπάθειά του να εκκαθαρίσει «εθνικά» μια περιοχή της νοτιαναολικής Τουρκίας, για να μπορέσει έτσι να «στοιχειοθετήσει» δικαίωμα δημιουργίας κρατικής οντότητας. Όμως δεν του «βγαίνει», γιατί, σα σοσιαλφασίστες που είναι, χρησιμοποιούν χιτλερικές μέθοδες και λειτουργούν ως μακελάρηδες τόσο του κουρδικού όσο και του τουρκικού πληθυσμού, που εδώ και αιώνες ζουν αρμονικά σ' εκείνες τις περιοχές και σ' ολόκληρη την Τουρκία.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΚΚ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΚΚΑΛΗ

Ο Σωκράτης Κόκκαλης είναι ένα από τα μεγαλύτερα στελέχη του ρωσόδουλου μπλοκ στη χώρα μας και ταυτόχρονα ένα από τα μεγαλύτερα τρωκτικά που αναδύθηκαν τα τελευταία χρόνια μέσα από τις προμήθειες και τις εργολαβίες τους κρατικού τομέα της οικονομίας. Κατά καιρούς βγαίνουν διάφορες "ευωδίες" για το πολιτικό και οικονομικό ποιόν του ανθρώπου, ευωδίες τόσο έντονες που αδυνατεί κανείς να τις ξεχωρίσει από εκείνες του γνωστού "Αχόρταγου".

Το υπουργείο Οικονομικών είχε από καιρό προκηρύξει διαγωνισμό για την προμήθεια εξοπλισμού (hardware) και λογισμικού (software) για την υλοποίηση του προγράμματος TAXIS, που έχει στόχο την πλήρη μηχανογράφηση όλων των οικονομικών εφοριών της χώρας. Ο προϋπολογισμός του προγράμματος εκτιμάται στη συνολική δαπάνη για τον εξοπλισμό καταρχήν σε 15 δισεκατομμύρια δραχμές, θεωρείται όμως βέβαιο ότι σταδιακά θα ξεπεράσει το διπλάσιο ή τριπλάσιο ποσόν. Μιλάμε δηλαδή για δουλειά περίπου 60 δις.

Θα γίνονταν δύο διαγωνισμοί: ο ένας για την επιλογή του συμβούλου και ο άλλος για την επιλογή του προμηθευτή του εξοπλισμού. Στον πρώτο επιλέχτηκε η εταιρεία του Κόκκαλη, η Intrasoft, μεταξύ των συμβούλων του υπουργείου, κι έτσι επωμίζοταν την ευθύνη εκπόνησης του στρατηγικού σχεδιασμού (master planning) του έργου στο σύνολό του. Όμως στο άρθρο 1.2 του διαγωνισμού καθορίζοταν ρητά ότι

δε θα γίνονταν δεκτοί «όσοι έχουν σχέση μητρικής-θυγατρικής ή σχέση εταιρείας-αντιπροσώπου με εταιρεία που κατασκευάζει εξοπλισμό ή λογισμικό ή εταιρεία εξοπλισμού ήλεκτρονικών υπολογιστών». Παρ' όλα αυτά, κατά πάραβαση του σχετικού άρθρου, η Intrasoft επιλέχτηκε τελικά. Με την ιδιότητά της αυτή μάλιστα όχι μόνο θα συμμετείχε στον καθορισμό των προδιαγραφών του απαιτούμενου εξοπλισμού, αλλά θα συμμετείχε και στην αξιολόγηση των προσφορών.

Έγινε λοιπόν η μελέτη για την ετοιμασία του στρατηγικού πλάνου και των εναλλακτικών σεναρίων και προκηρύχτηκε ο διαγωνισμός για την προμήθεια του εξοπλισμού και του λογισμικού. Ανάμεσα στις εταιρείες που υπέβαλαν προτάσεις έσκασε μότη και η Intrasoft! Γιάννης κερνάει Γιάννης πίνει! Αυτή λοιπόν μετά την υποβολή των προτάσεων θα καλούνταν, με την ιδιότητα του συμβούλου, να αξιολογήσει και την πρόταση που έχει υποβάλει η ίδια, με την ιδιότητα του επιδόξου προμηθευτή!

Τα βουνά τραντάχτηκαν και, δικαίως, βγήκαν τα μεγάλα μαχαίρια. Έξι μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, όπως η γαλλική Bull, υπέβαλλαν ένσταση για ακυρότητα του διαγωνισμού και κατήγγειλαν το πρωτοφανές γεγονός. Η επιτροπή του διαγωνισμού αναγκάστηκε να παραπέμψει το όλο θέμα στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, αφού ο υπουργός Οικονομικών Αλ. Πα-

συνέχεια στη σελ. 8

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

έτσι σαν εισαγωγή προς το "νέο οικονομεισμό", σα μια απλή πολιτική και ψυχολογική προετοιμασία των οπαδών των υποτιθέμενων "αριστερών και προοδευτικών δυνάμεων" να συμπλεύσουν πια με την "επάραπτο δεξιά".

Ο Στεφανόπουλος έχει παίξει για χρόνια το ρόλο του ενδιάμεσου και του ουδέτερου στη σύγκρουση ΠΑΣΟΚ-Ν.Δ. Ιδιαίτερα στην περίοδο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, οι τοποθετήσεις του, που ήταν πάντα του τύπου "ούτε οι μεν, ούτε οι δε", ευνοούσαν κατά κανόνα το ΠΑΣΟΚ.

Ακόμα στα εθνικά αυτός έπαιρνε πάντα τις "πρέπουσες" σοβινιστικές θέσεις δίχως όμως ποτέ, από όσο θυμόμαστε, να διαφοροποιηθεί από τους ρωσόδουλους, όταν αυτοί συγκρούνταν με τους σοβινιστές.

Πάντως η γενική του φυσιογνωμία ήταν του "τροχονόμου" στις μεγαλύτερες πολιτικές αντιπαραθέσεις, του αποτυχημένου αστού πολιτικού, του κούφιου και δήθεν έντιμου "ευπατρίδη" δίχως δικιά του πολιτική στρατηγική, που επιδιώκει το ρόλο του κοινού εθνικού παρονομαστή, δηλαδή του ανθρώπου που μπορεί να σημαίνει την ενότητα των πάντων, επειδή ο ίδιος δεν είναι τίποτα. Φαίνεται λοιπόν ότι σε αυτή τη φάση χρειαζόταν για πρόεδρος ένα "τίποτα" υπάκουο στις πέντε ρωσόδουλες ή ρωσόφιλες γηεστίες.

Δεν είναι τυχαίο που το "τίποτα" αυτό μίλησε ως εξής μόλις πήρε το χρίσμα του Εκτελεστικού του ΠΑΣΟΚ: "Η ικανοποίησή μου θα ήταν πληρέστερη αν και τα άλλα κόμματα, η Ν.Δ. και το ΚΚΕ, είχαν λάβει ευνοϊκή απέναντι μου θέση. Τούτο λέγω όχι γιατί δεν κατανοώ τους λόγους

για τους οποίους απεφάσισαν αντιθέτως, αλλά για να δηλώσω την εκτίμησή μου στη συμβολή τους στη λειτουργία του πολιτεύματος".

Αυτό το "σας εκτιμώ κι ας με δείρατε" είναι η αρετή που χρειάζεται στο σημερινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Αυτός είναι ο ρόλος του κοινού παρονομαστή ανάμεσα στα πέντε κόμματα και σαν τέτοιο τον διάλεξε ο Παπανδρέου, αλλά και το τσιράκι του Σαμαράς.

Θυμίζουμε τη βασική πρόταση από το σκεπτικό του Παπανδρέου για την επιλογή Στεφανόπουλου: «θα ξεπερνά τα κομματικά όρια και θα διασφαλίζει, όπως τονίσαμε, την ειρύτερη δυνατή συνάντεση και αποδοχή».

Όμως ο Στεφανόπουλος είχε και αυτός την πολύτιμη ιδιότητα, όπως ο Τσαλδάρης, ενώ ήταν πολιτικά πιο κοντά στη νέα δεξιά (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ) να φαίνεται σαν καταγωγή, σα φυσική πολιτική προέλευση πιο κοντά στην παλιά δεξιά (Ν.Δ.).

Δηλαδή ο Στεφανόπουλος είναι ένα αναγκαίο σκαλί για να γίνει δεκτή στις δηλητηριασμένες από τον αντιδεξισμό των ρωσόδουλων μάζες η "οικονομεική" σύμπλευση με τη Δεξιά.

Από την άλλη μεριά η επιλογή ενός προέδρου που πρότεινε ο Σαμαράς είχε για τους ρωσόδουλους το καλό ότι ο δικός τους Σαμαράς και το μικρό κόμμα του γίνονται ρυθμιστές της πολιτικής ζωής και ότι το αυτοδυναμικό εθνικιστικό ΠΑΣΟΚ, στη βάση και την γηεσία του, βλέπει στην ΠΟΛ.Α. έναν αγαπητό και πιστό σύμμαχο. Δεν είναι τυχαίο που την προτίμησή τους για το Στεφανόπουλο έκφρασαν μόνο αυτοδυναμικοί βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, όταν ο Παπανδρέου τους ζήτησε την επιλογή της Αριστεράς (όπως λένε το δεξιότατο ΠΑΣΟΚ) κινήθηκε προς τη δεξιά, αλλά επειδή η δεξιά κινήθηκε προς τα "αριστερά" μέσω Έβερτ και Σαμαρά. Ή, με όρους ψευτοΚΚΕ, δεν κινήθηκε το ΠΑΣΟΚ προς το Μάαστριχτ, αλλά η Ν.Δ. προς τη Ρωσία.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

επέμβαση της Ευρώπης για το μόνο έργο στην Ελλάδα που πάει καλά.

Χαρακτηριστικό των προθέσεων της Ευρώπης είναι ότι επιτρέπει την κρατική επιχορήγηση για τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας μέσω του εκσυγχρονισμού της μηχανογράνωσης και του εξοπλισμού και την αυτοματοποίηση της διαδικασίας παραγωγής. Άλλωστε, σύμφωνα με την 7η οδηγία της ΕΕ "περί ενισχύσεων στις ναυπηγικές εργασίες", παρέχεται το δικαίωμα στο Δημόσιο να διατηρήσει το 5% ενός μόνο ναυπηγείου, αν η απόφαση αυτή δικαιολογείται από λόγους εθνικής άμυνας (ΕΤ, 22/1). Αυτό το επιχείρημα το χρησιμοποιεί το ψευτοΚΚΕ για ενίσχυση του αιτήματος "100% στο Δημόσιο".

Το σύνθημα του ψευτοΚΚΕ είναι "ούτε μία μετοχή στους ιδιώτες" για να αποτραπεί το "εθνικό έγκλημα". Η ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων δεν αποτελεί μόνο έγκλημα για το ψευτοΚΚΕ, αλλά "εθνικό έγκλημα" γιατί εκποιείται ο "εθνικός πλούτος". Η κρατική επιχείρηση είναι "εθνική επιχείρηση", ανήκει σε δόλο το λαό, γι' αυτό απαιτείται "παλλαϊκός αγώνας" για τη "διάσωση των ναυπηγείων από τους άρπαγες ιδιώτες".

Αυτή είναι μια δημαγωγική διαστρέβλωση του μαρξισμού. Για κάθε μαρξιστή, η κρατική επιχείρηση είναι μια κατιταλιστική επιχείρηση που αποτελεί συλλογική ιδιοκτησία της άρχουσας τάξης. Συνεπώς οι ιδιώτες δεν αρπάζουν τίποτα από το λαό. Όμως όταν το ψευτοΚΚΕ φωνάζει "ούτε μία μετοχή

στους ιδιώτες" δεν αποκλείει τους ιδιώτες γενικά, αλλά τους κακούς γι' αυτό ιδιώτες. Όταν το ψευτοΚΚΕ φωνάζει ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θέλει να ξεπεράσει τα κατηγοριώντα της αυτής της ιδιότητας, τα ναυπηγεία θέλει να τρομάξει τους επενδυτές-εκπροσώπους του ευρωπαϊκού και φιλοευρωπαϊκού κεφαλαίου. Και μέχρι στιγμής φαίνεται ότι το έχει καταφέρει, γιατί δεν έχει γίνει ακόμα καμία προσφορά, ούτε χαμηλή ούτε υψηλή, για τα Ναυπηγεία. Υπάρχουν και "καλοί" ιδιώτες, όπως είναι ο Κόκκαλης, ο Αλαφούζος, οι πιστοί υπηρέτες του σοσιαλφασισμού, όπως ήταν και αυτοί που πήραν τα Ναυπηγεία του Νεωρίου, τα οποία ιδιωτικοποιήθηκαν αναίμακτα χωρίς καμία παλαιαϊκή κινητοποίηση, γιατί ο "εθνικός πλούτος" βρισκόταν σε ασφαλή χέρια. Σε έναν τέτοιο "καλό" ιδιώτη μπορεί να δοθούν και τώρα τα ναυπηγεία.

Αίτημα του ψευτοΚΚΕ είναι ο ενιαίος ναυπηγείος που αποκ

Η ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Παρά τις αλλεπάληλες διακηρύξεις του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού ότι το Γκρόζνι έπεσε και “η συνταγματική τάξη” αποκαταστάθηκε στην Τσετσενία, τίποτα απ’ αυτά δεν έχει συμβεί. Η συνεχίζομενη ρώσικη επίθεση και οι βαρβαρότητες στις οποίες επιδίδεται ο ρώσικος στρατός συναντάνε την πιο μαχητική αντίσταση του τσετσένιου λαού.

Το αρχηγείο των τσετσένικων δυνάμεων μεταφέρθηκε έξω από το Γκρόζνι, μια ένδειξη ότι το κέντρο των πολεμικών επιχειρήσεων βρίσκεται πια στα βουνά, σ’ έναν ανταρτοπόλεμο που μόλις τώρα αρχίζει. Μέσα στο Γκρόζνι όμως μικρές ανεξάρτητες ομάδες Τσετσένιων συνεχίζουν την αντίσταση ακολουθώντας την ταχική “χυτπώ και φεύγω” και προκαλώντας μεγάλες απώλειες στους Ρώσους, καθώς και μια παραπέρα εξασθένισή τους. Αυτό δίνει τη δυνατότητα στις δυνάμεις εκείνες που έχουν αποχωρήσει από την πόλη να οργανωθούν και να ετοιμαστούν καλύτερα για την επερχόμενη επίθεση των Ρώσων.

Τα χωριά που βρίσκονται νότια του Γκρόζνι είναι γεμάτα με Τσετσένιους μαχητές, που ήδη απ’ την αρχή της εισβολής ετοιμάζονταν για ρώσικη επίθεση. Απ’ αυτά τα χωριά, όταν η ρώσικη επίθεση επικεντρώθηκε στο Γκρόζνι, έστελναν ομάδες στρατιωτών για να πολεμήσουν τους Ρώσους, οι οποίες ξαναγύριζαν, ξεκουράζονταν και γύριζαν πάλι στην πόλη.

Είναι αλήθεια ότι οι Τσετσένοι δεν έχουν στρατιωτική οργάνωση σε επίπεδο τακτικού στρατού, όμως σε κάθε χωριό υπάρχει ένα γραφείο και μια τοπική ηγεσία που κανονίζει όλες τις υποθέσεις.

Στις 13 Φλεβάρη ο αρχηγός των τσετσένικων δυνάμεων Ασλάν Μασκάντοφ συμφώνησε με το ρώσο στρατηγό του Υπουργείου Εξωτερικών Κουλίκοφ εκεχειρία. Μια εκεχειρία που όπως φαίνεται είναι αναγκαία για τους Τσετσένους, και για τους Ρώσους άλλη μια προσπάθεια να αρνηθούν την επίσημη ηγεσία της Τσετσενίας και να εφαρμόσουν την διάσπαση. Ήδη έχουν ανακηρύξει τον Ντουντάφερ εγκληματία και έχουν εκδώσει ένταλμα σύλληψής του! Ο όρος που βάζουν οι Ρώσοι είναι: “παραδώστε τα όπλα σας”. Όμως ο στρατηγός Μασκάντοφ δήλωσε στις συνομιλίες ότι έχει εξουσιοδότηση απ’ τον Ντουντάφερ να συζητήσει “αποκλειστικά στρατιωτικά θέματα”.

Η συνάντηση με το ρώσο υπεύθυνο του υπουργείου Εσωτερικών (που έγινε στο έδαφος της Ινγκουσετίας, παρουσία του προέδρου της χώρας αυτής και του αρχηγού του ρώσικου στρατού στην Τσετσενία) δεν είναι τυχαία. Οι Ρώσοι ισχυρίζονται ότι ο στρατός τώρα επιδίδεται στο έργο της ανοικοδόμησης της Τσετσενίας και ότι οι δυνάμεις του υπουργείου Εσωτερικών θα συνεχίσουν το έργο της καταστολής των ανταρτών.

Οι ρώσοι σοσιαλφασίστες πάντα (όπως και στο Κοινοβούλιο) προστατεύουν το στρατό σαν κόρη οφθαλμού για να μην εκτεθεί, ακριβώς γιατί είναι η αιχμή της Ρωσίας, η αληθινή εξουσία, η βάση του χιτλερικού φασισμού. Αυτός ο στρατός πρέπει να είναι όσο μπο-

ρεί λιγότερο μισητός στους λαούς της περιφέρειας της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά και στις ρώσικες μάζες, γιατί ο στρατός αυτός θα αναλάβει “να σώσει τη Ρωσία απ’ την καταστροφή που θέλουν οι Δυτικοί”. Σαν τέτοιος θα πρέπει να είναι η δύναμη της ενότητας όχι μόνο της Ρωσίας, αλλά και ολόκληρης της πρώην ΕΣΣΔ. Οι παρατήσεις, και πολύ περισσότερο οι απολύτεις από το Γέλτσιν των στρατηγών που αρνήθηκαν να πάρουν μέρος στη ρωσική εισβολή στην Τσετσενία, διαφύλασσουν το κύρος αυτού του στρατού και τον πραγματικό του σκοπό: Να εκπληρώσει δηλαδή το “πατριωτικό” του καθήκοντος εισβάλλοντας στη σατανική Δύση.

Όλα τα “δεινά” που περνάει σήμερα ο ρώσικος στρατός θα φορτώθονται στη σημερινή του ηγεσία (δηλ. στον Γκρατσόφ, που ήδη έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά), που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έχει κατηγορηθεί για πώληση όπλων και διαφθορά, που μοιραία θα ανατραπεί. Έτσι, αυτοί οι στρατηγοί που έφρυγαν κυνηγημένοι θα γυρίσουν σα θριαμβευτές και σωτήρες. Είναι χαρακτηριστικό εδώ ότι ο Λεμπέντ, που είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι και ίσως ο μελλοντικός αρχηγός του ρώσικου στρατού, έ

